

den Lov om en Krigsskat, som nu er forelagt det høitærede Thing, som nu med Hensyn til den tidligere Forordning af 5te Mai 1848, at træffe en Overenskomst med Banken for de nærværende Tidsforhold. Det er en Selvsølge, at der ved denne Overenskomst ikke har kunnet være Tale om at præjudicere Landets Ret, eller Regjeringens, Lovgivningens Ret ligeoverfor Banken. Den Overenskomst, som er truffen med Banken, gaaer ikke ud paa, at Regjeringen, for i dette Tilfælde at erhverve Bankens Samtykke, har frastrevet sig Noget af sin Ret til at faae dette Spørgsmaal, om Bankens Ret er grundet eller ikke, senere afgjort ved Domstolene — den Overenskomst, som er truffen, gaaer kun ud paa, at en Paragraph i Loven, navnlig § 4, skulde redigeres paa den Maade, som skeet er, saa at Spørgsmaalet holdes aabent fra begge Sider. Det vil saaledes ikke være muligt for Regjeringen at modtage nogen Lov, hvori der optages en anden Bestemmelse end den foreslaaede. Regjeringen vil ikke kunne ansee sig berettiget til at antage en Lov, hvori det udtrykkelig er blevet vedtaget, at alle Statens Afgifter skulde modtages i Statens Kasser i Creditbeviser, da Bankens Samtykke kun er givet med Hensyn til Krigsskatten.

Grundtvig: Ja, efter at Thinget har hørt baade Banken og den høitærede Finantsminister om denne Sag, vil jo det Par Ord, jeg kan have at sige, ikke kunne gjøre Fordring paa nogen synderlig Vigtighed; men ikke desto mindre maa jeg dog ved denne Leilighed erindre om, at National-Banken, netop fordi den har kostet Landet og Folket saa store Opoffrelser, derfor i mine Dine er saameget mindre berettiget til at foraarsage Folket og Landet nogen Banfælighed som den dog aabenbart gjør, naar den i nærværende Nødsfald, hvor der maa udstedes Creditbeviser af Regjeringen, skal have Ret til ved sin Protest aabenbart at gjøre disse Creditbeviser mindre værd.

Hvorvidt nu Detroyen er saaledes affattet, at Domstolene rimeligvis maatte tilkjende Bankens Ret til at forbyde Regjeringen Udgivelsen af saadanne Creditbeviser, som skulde kunne modtages i de kongelige Kasser, ligesaavel for andre Indbetalinger som for Krigsskatten —

hvorvidt det er saa, ja det maa vist Landets Jurister langt bedre vide end jeg. Og da de Alle, eller næsten Alle, skulde være enige om at erklære Spørgsmaalet for tvivlsomt, skal jeg vistnok ikke prøve paa at afgjøre det; men jeg kan ikke skjønne rettere, end at Grundloven har jo ladet Spørgsmaalet om Banken, dens Detroy og dens Stilling til Regjeringen og Folket aldeles uberørt; og derfor maa jeg protestere mod, at Lovgivningen skal i denne Henseende være bunden — ligesom jeg paa den anden Side ogsaa maa sige, at jeg ikke kan indsee, at dette Spørgsmaal om Creditbeviserne paa nogen Maade skulde kunne skade Bankens Credit, hvorom der jo nylig blev talt, som Noget, der visstnok med Rette maa være Landet dyrebart at opholde, siden det har været saa kostbart at opnaae. Jeg kan ikke indsee dette; thi jeg meente, at Bankens Credit vilde beroe paa Forholdet mellem dens Sedler og det, hvorpaa de vare funderede. Og naar nu Creditbeviserne ikke paa nogen Maade kunne falde Banken til Byrde, men de have deres egen Foundation, seer jeg ikke, hvorledes Bankens Credit, hverken i stor eller liden Maade, skal kunne rammes deraf. Har det altsaa nogen Indflydelse paa Banken, maa det vel være paa Værdien eller Prisen af Bankactierne. Og naar det er saa, seer jeg ikke, at der er eller kan være mindste Forpligtelse for Danmarks Lovgivning til at holde Bankens Actier i en vis Værdi. Endelig skulde jeg mene, at det er aabenbart, at Regjeringen ikke maa forlange af Folkethinget, at det skulde stadfæste nogen Overenskomst, som ikke er Thinget forelagt. Altsaa i denne Henseende haaber jeg dog baade paa den ene Side, at Thinget vil holde sig til, hvad det kender, og ikke stadfæste noget Ubeskjendt, og ligeledes, at det paa ingen Maade vil forhindre Regjeringen fra at stadfæste den nærværende Anordning, skjøndt jeg for min Part, som De vistnok vide, heller ikke bryder mig derom.

Jesperen: Da jeg har hørt den høitærede Finantsminister med Bestemthed erklære, at Regjeringen ikke vilde kunne modtage denne Lov, hvis Forslaget under Nr. 37 blev optaget deri, og da jeg naturligtvis under nærværende Forhold ikke ønsker, at Loven, som er